

een ziekelijke dame met twee kinderen en een paar bleke jongelui, die voor half geld onder dak waren gebracht, bergde het nieuwe badhôtel nog geen gasten.

Het stond er eenzaam en gloednieuw in de blakerende zon; de stores hingen neer, het zag er alles even wit, even warm, even stil en ongebruikt uit. Het lag boven op een duin, een „terras” waarover een rood en grijs zonnescherm hing, gaf nog eenige teekening en kleur aan het gebouw, spichtige boompjes schudden erbarmelijk heen en weer door den fermes zeewind; de twaalf badkoetsjes waren netjes op een rei onder aan het strand geschikt, de badvrouw zat te breien of te slapen, in haar hokje; de badstoelen lagen allen nog op hoopen, slechts vier à vijf stonden verstrooid op het goudgele zand.

De geheele inrichting maakte den indruk van een steedsche dame, die ergens tusschen de duinen verdwaald is geraakt, haar vervelende positie in de eenzaamheid verwenscht en zich schaamt over haar elegant toilet tusschen al dit visschersvolk.

Slechts nu en dan kwam er leven op het strand, als de stoomtram vreemdelingen aanbracht, die ook eens „een dag aan zee” wilde doorbrengen.

Dat waren familien met groote karbiezen, steedsche kinderen met appelen of boterhammen aan den mond, luid sprekende mannen en op zijn zondagsch gekleede vrouwen. Met hun drieën of vieren werd een badstoel gehuurd, de kinderen gingen spelen aan het strand, trokken de kousen uit en plasten in het water; de ouderen zaten te praten en uit hun eetvoorraad te putten.

Dan kwamen potverteesters van een kaartpartijtje, zanggezelschappen of kerkbesturen, die hun dagje buiten hielden. Zelden had het Kurhaus er groot voordeel van; de meesten brachten hun provisiës mee; ten hoogste werd een kopje koffie besteld, waarbij men zijn boterhammen at, de heeren namen soms een borreltje en de dames een glaasje rood of spuitwater.

Het dienstpersoneel was op twee kelners teruggebracht en deze hadden nog haast niets te doen dan van de zaal naar het terras te slenteren, met het servet op den rug of zwaaiend in de hand.

In den vacantiëtijd werd het wat beter, dan kwamen families, die graag op een koopje aan zee wilden zijn, over met kinderen en meiden zelfs, doch dan regende het gewoonlijk dag aan dag; nu echter in de heerlijke, zonnige maand Juni was het er op vollen middag stil als in een woestijn.

Een der stoelen was verhuurd; daarin zat het ongelukkige Jansje. Haar zuster won het dubbeltje van den anderen stoel uit, door in het zand naast haar te zitten; zij was druk aan het haken van een ster voor een spreij, haar groote strandhoed lag naast haar in het zand en een dikke, maar niet lange vlecht, van kroes bruin haar, viel op haar rug.

Frank was met zijn schetsboek in de hand langzaam van het hôtel gedrenteld; hij zag de krukken bij de stoelen liggen en begreep dat de beide kurgastjes nu van de zee genoten.

Zonder dat zij hem opmerkten, kwam hij tot achter de stoelen en hoorde het gesprek der beide kinderen.